

A 144.000-RŐL

Jelképes vagy valóságos szám?

Ez a téma is azokhoz a kérdésekhez tartozik, amiről a két közösségnek teljesen eltérő álláspontja és tanítása van. Míg a Reformmozgalom azt képviseli, hogy ezt a számot valóságos számnak kell tekinteni, addig az Adventista Egyház azt vallja, hogy ez a prófétai üzenet ezzel a jelképes értékű számmal jelöli meg azokat, akik a végidőben elpecsételésként részesülnek a harmadik angyal üzenetének elfogadása által. A Reformmozgalom részére azonban ez nem csak egy értelmezési problémát jelent, hanem dogma értékű jelentőséget tulajdonítanak neki, ezért olyan görcsösen ragaszkodnak ahhoz, hogy ez valóságos számot jelent, mintha üdvösség-kérdés lenne.

A Reformmozgalom egyetlen érvet hangoztat állítása helyességének bizonyítására, éspedig a Jelenések 7,4-ben mondott kijelentést, ahol János apostol azt mondja: *„És hallám a megpecsételtek számát, száznegyvennégyezer”*. Majd ennek kiegészítésére Ellen White írásából idézik a következő sorokat: *„Mikor éppen be akartunk lépni a templomba, Jézus nyájas hangon így szólt: ‘Csak a száznegyvennégyezer léphet be e helyre’. S mi így kiáltottunk: Halleluja!”* (Ellen G. White: Tapasztalatok és látomások 15,1.). Szerintük tehát egyértelmű, hogy ezekben a kijelentésekben az elpecsételtek száma van megadva. Ezt a számot pedig olyan határozott mennyiségnek kell tekinteni, amely Isten által van megadva.

Mivel a két közösség értelmezésében a különbséget csak az képezi, hogy valóságos számnak vagy jelképes számnak kell-e tekinteni, ezért a következőkben én is csak ebben a vonatkozásban fogom megvizsgálni.

Tulajdonképpen két szélsőséges nézet létezik ezzel a kérdéssel kapcsolatban. Az egyik nézet szerint a 144.000 azonos azzal a megszámlálhatatlan sokasággal, amit a kilencedik versben mutat be az apostol. A másik nézet szerint viszont a 144.000 egy valóságos számnak van tekintve, és a Reformmozgalom is ezt a nézetet vallja. Azt azonban figyelmen kívül hagyják, hogy a Jelenések 7. fejezete szinte hemzseg a jelképes fogalmaktól. Mint például: a négy angyal, a földnek négy szeglete, a földnek négy szele, a napkelet felől jövő angyal, az élő Isten pecsétje, az emberek megpecsételése, a homlok és a kéz, ahová a pecsét kerül, Izrael fiainak nemzetsége, a Bárány, a Vének és a négy lelkes lény, és az elpecsételték legeltetése.

Mindezek után felvetődik az a kérdés is, hogy milyen alapon lehet kimondani azt, hogy egy összefüggő prófétikus üzenetben mit kell jelképes fogalomnak tekinteni, és mi az, ami valóságos, amit szó szerint kell érteni. Úgy gondolom, abban egyetértünk, hogy határozott választ csak az Isten Igéjének bizonyágtétele alapján adhatunk. Márpedig én nem ismerek olyan kijelentést az Igében, amely szerint a Jelenések 7. fejezetében mindent jelképesen kell venni, csak a 4. versben kijelentett számot kell valóságosnak tekinteni. Nem tudom, hogy miért kellene jelképesen érteni Izrael fiainak nemzetségét és a homlokukon való megpecsételést, miközben a számra vonatkozó kijelentést pedig szó szerint, valóságosan kellene érteni. Semmi sem indokolja az ilyen jellegű értelmezést.

A Jelenések könyve nagyon sok olyan üzenetet tartalmaz, amit jelképes jelentésű számokkal egészít ki, mert így akar kifejezni bizonyos dolgokat, mint például a Bárány hét szarva és a hét szeme. Általában a három, a négy, a hét és a tizenkettes számokkal és azok kombinált változataival találkozunk a Jelenések könyvében, hol összeadva, hol pedig megszorozva egymással. Tulajdonképpen a 144.000 is a 12-es szám szorzatából alakul ki. A Biblia számszimbolikájával kapcsolatban csak elképzelések léteznek, pontos és minden próbát megálló

magyarázatot viszont sajnos senki sem tud adni. Ezekkel a lehetséges elképzelésekkel ezért most nem kívánok foglalkozni. Az a tény viszont, hogy ma még nincs kielégítő magyarázat a Bibliában előforduló számok jelentésére vonatkozóan, ez még nem jelenti azt, hogy ezeknek a számoknak a következetes ismétlődése csupán a véletlen műve lenne. Mivel Isten művében mindenhol törvényszerűségekkel találkozunk, ezért bizonyára a próféciákban adott számoknak is meg van az Isten szerinti magyarázata.

Ellen White írásaiból eléggé egyértelmű választ kaphatunk arra vonatkozóan, hogy az elpecsételték számát nem szűkíthetjük be csupán valóságos 144.000 főre. A „késői eső” hatására megindul munka ugyanis csak egy töredékét jelenti az 1844-től tartó elpecsételő munkának. Ellen White viszont hatásában és eredményében nagyobbnak tartja, mint ami volt a „korai eső” idején, az apostoli időkben. Szerinte messze túl fogja haladni a XVI. századi reformációt és még azt a mozgalmat is, ami az 1840-es évek vallási ébredése idején bontakozott ki.

„A harmadik angyalhoz csatlakozó angyal be fogja tölteni az egész földet dicsőségével. Egy világméretű munka és rendkívüli erő jelentkezésének megjövendölése ez. Az 1840-44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt. Az első angyal üzenete eljutott a világ minden misszióállomásához, és egyes országokban olyan érdeklődés támadt a vallás iránt, amelyre a XVI. századi reformáció óta nem volt példa. De mindezt túl fogja szárnyalni az a hatalmas mozgalom, amely a harmadik angyal utolsó intését viszi a világnak.

Ez a munka hasonló lesz a pünkösdnapihoz. Miként az evangélium hirdetésének kezdetén a Szentlélek kiáradásával a 'korai eső' hullt, hogy szárba szökkenesse a kalászt, az evangélium lezárulásakor a 'késői eső' fog hullni, hogy beérlelje a termést...

Nem lesz kisebb az az erő, amivel az evangélium hatalmas munkáját lezárja, mint amilyennel ezt a munkát elindította. A próféciaák, amelyek az evangélium hirdetésének kezdetén a korai eső kiadásában teljesebbek, a lezárulásakor a késői esőben ismét teljesebbnek fognak... Isten szolgálói szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a Mennyi üzenetét. Ezeknek hangjai fogják majd a figyelmeztetést az egész világra szétvinni...

Az üzenet nem annyira érveléssel, mint Isten Lelkének mélységes meggyőzése nyomán fog terjedni. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvetés megtörtént, és most a mag ki fog kelni, és termést hoz... A fény sugarak mindenhol bevilágítanak, és az igazság tisztán felragyog. Isten őszinte gyermekeit a családi és egyházi kapcsolatok már nem tudják visszatartani. Elszakítják ezeket a köteleket. Az igazság mindennél drágább nekik. Az igazság ellen szövetkező erővel szemben sokan az Úr oldalára fognak állni.” (Ellen G. White: Nagy küzdelem 543-545. old.)

A második advent előtti nagy begyűjtés munkája tehát nem lesz kisebb méretű és erejű, mint ami volt pünkösd után a tanítványok idejében. A XVI. századi reformációt és a Miller mozgalmat azonban messze felül kell haladnia. Ekkor ugyanis nemcsak 12 vagy esetleg 120 tanítvány fogja hirdetni az evangéliumot, hanem ezrek és ezrek, és mindenhol az egész világon. Ennek eredményét villantja fel Ellen White, amikor azt írja, hogy „az igazság ellen szövetkező erővel szemben sokan fognak az Úr oldalára állni”.

Ha pedig még azt is figyelembe vesszük, hogy a Bizonyosságtételben adott kijelentés szerint a különböző egyházakban szétszórva Istennek sokkal több gyermeke van, mint a látható egyházában, akkor a legvisszafogottabb elképzelés szerint is fölé emelkedünk a 144.000-nek, mint valóságos számnak. Különösen akkor, ha azt is számításba vesszük, hogy a 144.000 elpecsételése már a harmadik angyal munkájának elején

megkezdődött. Ebből következően a 144.000 létszáma azokból tevődik össze, akik 1844 óta a hármás angyali üzenet hitében haltak meg, vagy éppen most élnek. Tulajdonképpen ezért kell a részleges feltámadás alkalmával mindazoknak feltámadni, akik 1844-től kezdődően „*a harmadik angyal üzenetébe vetett hittel haltak meg*” (Ellen G. White: Nagy küzdelem 567,1.), mert ezek a meghaltak is a 144.000-hez tartoznak, és Isten ekkor egyesíti a meghalt és élő szentekből álló különleges csapatot, a 144.000-t, „*hogy meghallják a békének ama szövetségét, amelyet Isten köt meg azokkal, akik parancsolatait megőrizték... akik Őt megdicsőítették azzal, hogy megtartották a szombatnapot*”. (Ellen G. White: Tapasztalatok és látomások 248. old.).

A hangsúlyos rész megértésének lényege

Teljesen tarthatatlan tehát a Reformmozgalomnak a 144.000-ről szóló tanítása. Az a része pedig különösen, hogy ennek a próféciai tanításnak, az általuk értelmezett változatának elfogadását a gyülekezeti tagság feltételévé, és ebből következően üdvösség kérdésévé teszik. Ennek a könyörtelen szigoroknak azonban egy teljesen más természetű háttere és célja is van. Egyesek tudatlanul, mások tudatosan munkálják ezt a célt. Ez a tanításbeli szigor ugyanis egy hangsúlyeltolódást eredményez a 144.000-ről adott prófécia megértésében. A 144.000 jelleme helyett, azoknak számára koncentrálnak, azt vizsgálják, hogy jelképes vagy valóságos-e ez a szám. Miközben pedig a szám jelentőségén vitatkoznak, teljesen háttérbe kerül a 144.000 jellemének vizsgálata, különösen pedig a saját életükre való alkalmazása. Pedig az Ige nagyon határozott kinyilatkoztatást ad a 144.000 jelleméről: „*az ő szájukban nem találtatott álnokság; mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek*” (Jel. 14,5.). A reform-adventisták így próbálják kikerülni ennek a prófétai üzenetnek az önvizsgálatra készítő befolyását.

A Bizonyágtételben nagyon világos az Isten által adott kijelentés, amely határozottan leleplezi Sátánnak azt a szándékát,

amikor lényegtelen dolgok vitatására készítenek embereket, hogy így a lényegtől elterelje. A reform-adventisták tehát tudva vagy tudatlanul, Sátán eszközévé válnak ebben az elterelő hadműveletben. Bárcsak tudná felébreszteni Isten őket ebből az szemléletből! Ellen White a következőket írja ezzel a gondolattal kapcsolatban:

„Kérdések felett vitázni, melyeknek végeredményben semmi lényeges jelentőségük nincs, csak arra jó, hogy a gondolatokat a lélek üdvösségének életfontosságú igazságairól elterelje. A testvérek ne foglalkozzanak érdemben ilyen mellékes dolgokkal, melyeket gyakran maguk sem értenek, s melyekről tudják, hogy az üdvösséghez nem lényegesek.

Isten megmutatta nekem az ellenség tervét, nevezetesen, hogy az emberek gondolatait valamilyen homályos, vagy lényegtelen pontra terelje, olyasvalamire, ami nincs teljesen kinyilatkoztatva, vagy az üdvösség szempontjából nem fontos. Ebből születik azután a figyelmet lekötő tárgykör, a 'jelenváló igazság', amikor minden vizsgálat és feltételezés csak arra szolgál, hogy a dolgokat még jobban elhomályosítsa, a gondolatokat még jobban összezavarja, éppen azok között, akiknek egységre kellene törekedniük, a megszentelt igazság által.

Ha megengedjük, hogy gondolataink szabadjukra kalandozzanak, akkor az eltéréseknek számtalan olyan pontja akad, melyen vitatkozhatnak azok, akik Krisztust vallják reménységüknek, s akik őszintén szeretik az igazságot, de mégis ellenkező véleményhez ragaszkodnak a valóban lényegtelen tárgykörökben. Ezeket a rendezetlen kérdéseket sohase hozzuk előtérbe, ne vitassuk a nyilvánosság előtt, de ha valaki tárgyalja is, akkor tegye nyugodtan, kerülve minden vitatkozást.

A nemes, odaadó, lelki munkás a világnak hirdetendő

ünnepélyes üzenet nagy próbára tevő igazságában elegendő okot lát meg, hogy leplezze a csekélyebb eltéréseket, ahelyett, hogy vita tárgyává tenné. Gondolataink foglalkozzanak a megváltás nagy művével, Krisztus közeli eljövételével, Isten parancsolataival; s akkor felismerjük majd, hogy ezekben a tárgykörökben a gondolkozásra annyi tápanyag halmozódott fel, mely egész figyelmünket leköti.” (Ellen G. White: Evangélizálás 90-91. old.)